

3 söndagen i advent

Predikan i Kyrkhults kyrka 13 dec 2009

”Bana väg för Herren”

Malaki 4:4-6

2 Petr 1:19-21

Matt 11:12-19

Den som inte vill kan alltid hitta en ursäkt. Det finns alltid något som man kan komma på. Barnen som satt på torget och ville leka med några andra barn försökte förgäves. Först ville de leka bröllop men de andra ville inte. Då föreslog de att vi kan väl leka begravning, men inte heller det passade.

Jesus jämför folket med sådana här tjuriga barn, där ingenting duger. Först kom Johannes. En man som levde ute i öknen, och som överträffade alla andra i asketism och som fastade nästan jämnt. Som hade ett skarpt budskap till omgivningen. Han borde väl imponera på fariséer och skriftlärdar.

Men då ryggade många tillbaka: vilken fanatiker han är, på gränsen till galen. Han måste vara besatt!

Sen kom Människosonen, Jesus, med en helt annan framtoning. Han levde bland människorna, han till och med åt och drack bland syndare, han måste ju ha uppfyllt alla kraven på folklighet. Nu skulle väl de lyssna. Men nej, då passade inte det; ett sådant oseriöst beteende!

Men dessa som varken lyssnade på Johannes eller Jesus. Det handlar naturligtvis om att de inte ville. De ville inte omvända sig, de ville fortsätta att leva sina liv som de alltid hade gjort. Men att det var viljan det hängde på, det kunde de inte erkänna, kanske inte ens för sig själva. Så de letade istället upp fel som gav dem ursäkter för att inte tro.

Säkert finns det många fel man kan hitta på dagens Svenska kyrka. Särskilt för en som står utanför. Antingen är hon alldeles för mesig och alla präster är som pastor Jansson. Men är det några som plötsligt har en avvikande uppfattning och vågar gå emot den allmänna opinionen, ja då talas det plötsligt om elitkristendom och ”ska inte kyrkan vara öppen för alla”.

Vad lär oss detta? Jo, vi kan inte vara alla till lags. Den som försöker få alla med sig kommer inte lyckas få någon med sig. Den som håller med den som han sist talade med kommer inte bli tagen på allvar av någon.

Och det är ju så att den som inte vill tro är omöjlig att övertyga. Det går alltid att hitta skäl för att avfärda evangeliet. Finns inte viljan där kommer inte heller tron.

Här har profeterna mycket att lära oss. Enligt aposteln Petrus i dagens epistel, har "ingen profetia förmedlats genom mänsklig vilja, utan drivna av den helige Ande har människor talat ord från Gud". Deras budskap kommer alltså från Gud och inte från människor. De hade börjat med att lyssna in vad Gud sa innan de började tala själva. Deras budskap var alltså inte anpassat efter vad människor ville höra utan vad de behövde höra.

Därför är det sällan populärt att vara profet. En kyrka som är profetisk kan inte räkna med att få hyllningar på tidningarnas ledarsidor. Men en profetisk kyrka är driven av helig Ande och talar ord från Gud, istället för att anpassa budskapet efter den allmänna opinionen.

Den störste bland profeterna är Johannes. Han är Elia, det vill säga, han är profet i Elias ande och kraft. Han var utlovad redan av profeten Malaki, 400 år innan Johannes. Malaki tecknade konturerna av den som skulle komma så att folket skulle känna igen honom.

På samma sätt så var Johannes uppgift att peka på Kristus, på den som skulle komma efter honom, och förbereda folket för Messias. Han skulle bana väg för Herren.

Med Jesus så kom uppfyllelsen av gamla testamentets profetior. Alla profeter, inte bara Johannes, pekade fram mot honom. Ända fram till Johannes var det som profeterna sade förutsägelser. Men inte sen. Johannes var slutet på den eran. Han står med ena foten i det gamla förbundet och den andra i det nya. Han står i spetsen av den långa raden av profeter som alla pekar på Kristus. Han står i förutsägelsens tid. Men med Kristus började något nytt, en ny era. Med Kristus börjar uppfyllelsens tid.

Den tiden lever vi i nu. Gamla testamentets profeter avundas oss. Vi lever i den tid då allt det som de förutsade har besannats, profetiorna uppfyllts. Det som de bara kunde ana, det har vi all kunskap om. Det som för dem var ett suddigt töcken har vi full insikt i.

Kanske någon tänker att det gällde väl mest när Jesus fanns här på jorden i konkret fysisk gestalt. De kunde ju med egna ögon se att nu var det uppfyllt det som profeterna talade om. Men vi har ju bara nedtecknade berättelser om detta i evangeliernas form. Nog måste det ha varit lättare för dem som levde i händelsernas centrum, just när profetiorna uppfylldes en efter en.

Men det som vi har som inte de hade är nattvarden. I nattvardens bröd och vin kan vi få gemenskap med Kristus på ett högst påtagligt sätt.

Och vi kan överblicka både det gamla och nya förbundet. Det som profeterna bara såg i visioner och drömmar det vet vi nu hur det faktiskt gick till. De hade bara ett utkast till ett manus. Vi har själva pjäsen.

Vi lever i uppfyllelsens tid. Låt oss då inte vara som de där tjuriga barnen som inte vill leka. För oss finns det inga ursäkter. Innan profetiorna hade förverkligats kanske det fanns ursäkter, men knappast nu. Kristus bjuder in oss att delta i det drama där han är frälsaren och där han ger sitt liv för oss, för att vi ska kunna få evigt liv.